

Warszawa, dnia 17.11.2022r.

**SZEF
URZĘDU DO SPRAW CUDZOZIEMCÓW**

DL.WIPO.412.433.2018/HJ

DECYZJA

Na podstawie art. 348 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2017r. poz. 2206 z późn. zm.) w zw. z art. 12 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 107) oraz art. 127 § 2 i art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r.- Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 z późn. zm.)

po ponownym rozpatrzeniu

po wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 lipca 2020r. sygn. akt IV SA/Wa 2852/19 uchylającego decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z dnia 22.07.2019 r. nr DL.WIPO.412.433.2018.HJ utrzymującą w mocy decyzję Komendanta Placówki Straży Granicznej w Bielsku-Białej z dnia 16 lutego 2018r. Nr ŚL-BB/34/D-ZDP/2018 orzekającej o zobowiązaniu obywatelki **Federacji Rosyjskiej, pan** [REDAKTOWANO] do powrotu do Federacji Rosyjskiej wraz z jej małoletnim synem [REDAKTOWANO] oraz zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen przez okres 1 roku od dnia wykonania niniejszej decyzji

postanawiam

- 1 uchylić zaskarżoną decyzję w całości;**
- 2 odstąpić od zobowiązania pani [REDAKTOWANO] oraz jej małoletniego syna [REDAKTOWANO] do powrotu;**
- 3 udzielić pani [REDAKTOWANO] i małoletniemu [REDAKTOWANO] zgody na pobyt ze względów humanitarnych.**

UZASADNIENIE

W dniu 16 listopada 2017r. Komendant Placówki Straży Granicznej w Bielsku-Białej wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie zobowiązania do powrotu pani [REDAKTOWANO] wraz z jej małoletnim synem [REDAKTOWANO]. Następnie w dniu 16 lutego 2018r. wskazany wyżej organ wydał decyzję Nr ŚL-BB/34/D-ZDP/2018 orzekającą o zobowiązaniu cudzoziemki wraz z jej małoletnim synem [REDAKTOWANO] do powrotu do Federacji Rosyjskiej oraz zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen przez okres 1 roku od dnia wykonania niniejszej decyzji. W podstawie prawnej decyzji powołano art. 302 ust. 1 pkt 10 i pkt 16 lit. a ustawy o cudzoziemcach. Decyzja została doręczona stronie w dniu 1 marca 2018r.

W dniu 2 marca 2018r. w placówce operatora pocztowego w Warszawie została nadana przesyłka zawierająca odwołanie pani [REDAKTOWANO] od wyżej wskazanej decyzji, w treści którego zarzucono naruszenie:

- art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego, poprzez niepodjęcie wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i nieuwzględnienie interesu społecznego oraz słusznego interesu strony;
- art. 77 Kpa poprzez brak wyczerpującego zebrania materiału dowodowego w sprawie oraz brak dokonania jego wszechstronnej oceny;
- art. 80 Kpa poprzez brak oparcia decyzji na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego;

- art. 107 Kpa poprzez niewskazanie w uzasadnieniu decyzji wszystkich faktów, które organ uznał za udowodnione, wszystkich dowodów, na których się oparł i przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności;
- art. 348 i art. 351 ustawy o cudzoziemcach, poprzez jego wadliwą interpretację, a w efekcie nieuznanie strony za podmiot spełniający przesłanki do udzielenia zezwolenia na pobyt ze względów humanitarnych lub zgody na pobyt tolerowany.

W związku z powyższym skarżąca wniosła o udzielenie jej zgody na pobyt ze względów humanitarnych, ewentualnie zgody na pobyt tolerowany, względnie, o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

W dniu 22 lipca 2019r. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał decyzję Nr DL.WIPO.412.433.2018/HJ orzekającą o:

1. uchyleniu zaskarżonej decyzji w części dotyczącej zakazu ponownego wjazdu;
2. zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru Schengen na okres 1 roku od dnia wydania decyzji;
3. utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji w pozostałej części.

Pani [REDAKTOWANE] zaskarżyła powyższą decyzję do Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Warszawie, który wyrokiem z dnia 16 lipca 2020r. uchylił zaskarżone rozstrzygnięcie. W uzasadnieniu wyroku Sąd stwierdził, iż organ odwoławczy nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego zmierzającego do zebrania materiału dowodowego pozwalającego na ustalenia występowania przesłanek udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych z uwagi na możliwe zagrożenie dla rozwoju psychofizycznego małoletniego syna skarżącej. Sąd wskazał przy tym, że na etapie postępowania sądowego skarżąca przedstawiła istotne w tym kontekście dokumenty, tj.: informacje o wsparciu psychologicznym z dnia 21 stycznia 2019r., opinię psychologiczną z dnia 19 marca 2019r. i zaświadczenie lekarskie z dnia 5 kwietnia 2019r., z których to dokumentów – zdaniem Sądu – wynika, że syn skarżącej korzysta ze wsparcia psychologicznego i zostały u niego zdiagnozowane zaburzenia autoregulacji w obszarze fizjologicznym, emocjonalnym, poznawczym i funkcjonowania społecznego. Za nieuzasadnione i nielogiczne Sąd uznał przy tym obawy skarżącej przed powrotem do kraju pochodzenia z powodu zagrożeń dla jej życia, wolności i bezpieczeństwa osobistego.

W sprawie stwierdzono następujący stan faktyczny:

Pani [REDAKTOWANE] jest niezameżną obywatelką Federacji Rosyjskiej narodowości czecheńskiej samotnie wychowującą małoletniego [REDAKTOWANE]. Po czterokrotnej odmowie wjazdu, w dniu 14 czerwca 2016r. cudzoziemka wjechała do Polski wraz z małoletnim synem [REDAKTOWANE] przez PSG w Terespolu, gdzie złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, w związku z czym zostało jej wydany dokument TZTC ważny do dnia 11.09.2016 r. Nie czekając na wydanie decyzji w sprawie złożonego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, pani [REDAKTOWANE] opuściła wraz z synem terytorium Polski i nielegalnie przedostała się do Austrii, gdzie również złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, w związku z czym w dniu 27 czerwca 2016r. postępowanie uchodźcze zostało umorzone (decyzja nr DLP-420-2501/SU/2016).

W dniu 24 czerwca 2016r. strona austriacka wystąpiła do strony polskiej z wnioskiem o przejęcie odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku cudzoziemki, na co strona polska wyraziła zgodę w dniu 1 lipca 2016r. W dniu 16 listopada 2017r. cudzoziemka została przekazana do Polski i w PSG Bielsko-Biała złożyła kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej.

W dniu 8 lutego 2018r. została wydana decyzja Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców Nr DPU-420-1815/SU/2017 o odmowie nadania cudzoziemce statusu uchodźcy i ochrony uzupełniającej. Powyższą decyzję utrzymała następnie w mocy Rada do Spraw Uchodźców decyzją z dnia 14 września 2018r. nr RdU-96/S/18. Rozstrzygnięcie to cudzoziemka zaskarżyła do Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Warszawie, który wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2019r. oddalił skargę. Rozstrzygnięcie to strona zaskarżyła do NSA, który wyrokiem z dnia 5 marca 2020r. oddalił skargę kasacyjną.

W dniu 5 października 2018r. pani [REDAKTOWANE] ponownie wystąpiła z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej. W dniu 19 lutego 2019r. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców stwierdził niedopuszczalność tego wniosku a Rada do Spraw Uchodźców utrzymała w mocy to rozstrzygnięcie decyzją

z dnia 7 stycznia 2020r., po czym w dniu 12 listopada 2020r. WSA w Warszawie oddalił skargę na tą decyzję, a następnie w dniu 20 kwietnia 2022r. NSA oddalił skargę kasacyjną w tej sprawie.

W dniu 9 czerwca 2020r. pani [REDAKTOWANE] kolejny raz wystąpiła z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej. W dniu 9 grudnia 2020r. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców stwierdził niedopuszczalność tego wniosku, po czym Rada do Spraw Uchodźców utrzymała w mocy to rozstrzygnięcie decyzją z dnia 8 września 2021r.

W dniu 27 października 2021r. cudzoziemka ponownie wystąpiła z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej. W dniu 26 kwietnia 2022r. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców stwierdził niedopuszczalność tego wniosku, a Rada do Spraw Uchodźców utrzymała w mocy to rozstrzygnięcie decyzją z dnia 25 sierpnia 2022r.

W dniu 14 września 2022r. pani [REDAKTOWANE] złożyła szósty wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i stanu faktycznego, po ponownym rozpatrzeniu sprawy organ odwoławczy stwierdza co następuje:

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż sprawa zobowiązania do powrotu pani [REDAKTOWANE] oraz jej małoletniego dziecka [REDAKTOWANE] została wszczęta z urzędu w dniu 16.11.2017 r., a zatem przed dniem 12.02.2018 r., kiedy to weszła w życie ustawa z dnia 24 listopada 2017 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z art. 12 powyższej ustawy do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, z tym że przepis art. 100 ust. 1 pkt 4 ustawy zmienianej w art. 1 [tj. ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach] oraz przepis art. 88j ust. 2 ustawy zmienianej w art. 4 [tj. ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065, z późn. zm.)] stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 302 ust. 1 pkt 10 i pkt 16 lit. a ustawy o cudzoziemcach stanowi, że decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wydaje się cudzoziemcowi, gdy:

- przekroczył lub usiłował przekroczyć granice wbrew przepisom prawa;
- została wydana decyzja o odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny, o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej lub decyzja o pozbawieniu go statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej i cudzoziemiec nie opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie i przypadku, o których mowa w art. 299 ust. 6 pkt 2 w brzmieniu obowiązującym do dnia 12.02.2018 r.

Biorąc pod rozwagę przedstawiony wyżej stan faktyczny oraz uregulowania prawne należy stwierdzić zasadność wydania zaskarżonej decyzji na podstawie art. 302 ust. 1 pkt 10 ustawy o cudzoziemcach. Należy bowiem zważyć, że po złożeniu w dniu 14 czerwca 2016r. w PSG w Terespolu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej pani [REDAKTOWANE] wraz z małoletnim synem [REDAKTOWANE] opuściła terytorium Polski i nielegalnie przedostała się do Austrii, czym wyczerpała dyspozycję art. 302 ust. 1 pkt 10 ustawy o cudzoziemcach. Należy tu wskazać, iż zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 12 października 1990r. o ochronie granicy państwowej, przekraczanie granicy państwowej jest dozwolone na podstawie dokumentów uprawniających do jej przekroczenia.

Stosownie do postanowień art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) NR 539/2001 z dnia 15 marca 2001r. wymieniającym państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wize podczas przekraczania granic zewnętrznych oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U.U.E.L.2001.81.1, Dz.U.U.E-sp.19-4-65, z późn. zmianami) i załącznikiem I do w/w rozporządzenia obywatele Federacji Rosyjskiej byli i są objęci obowiązkiem wizowym przy przekraczaniu granic zewnętrznych Państw Członkowskich.

Art. 23 ustawy o cudzoziemcach stanowi, że cudzoziemiec, który przekracza granicę, jest obowiązany posiadać: ważny dokument podróży (pkt 1), ważną wizę lub inny ważny dokument uprawniający go do wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i do pobytu na tym terytorium, jeżeli są wymagane (pkt 2), zezwolenie na wjazd do innego państwa lub zezwolenie na pobyt w innym państwie, jeżeli zezwolenia takie są wymagane w przypadku przejazdu tranzytem (pkt 3).

Ponadto Konwencja Wykonawcza do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluxu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U.U.E.L.2000.239.19, Dz.U.U.E-sp.19-2-9 z późn. zmianami), w rozdziale 4 ustanawia zasady regulujące przemieszczanie się cudzoziemców po terytoriach obszaru Schengen.

Art. 21 ust. 1-2a powołanej Konwencji stanowi, że cudzoziemcy posiadający ważny dokument pobytowy wydany przez jedno z państw członkowskich mogą na podstawie tego dokumentu oraz ważnego dokumentu podróży swobodnie przemieszczać się po terytoriach innych państw członkowskich przez okres nieprzekraczający 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu, pod warunkiem że spełniają warunki wjazdu określone w art. 5 ust. 1 lit. a), c), i e) rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) oraz nie znajdują się w krajowym wykazie wpisów do celów odmowy wjazdu danego państwa członkowskiego (ust. 1). Z tym, że art. 1 powołanej Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen precyzuje, iż "dokument pobytowy": oznacza upoważnienie jakiegokolwiek rodzaju wydane przez Umawiającą się Stronę, przyznające prawo pobytu na jej terytorium. Pojęcie to nie obejmuje zezwolenia na pobyt na czas oznaczony na terytorium Umawiającej się Strony do celów postępowania w sprawie wniosku o udzielenie azylu lub dokumentu pobytowego. Należy tu również wskazać, iż stosownie do postanowień art. 55a ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, wydane cudzoziemcowi tymczasowe zaświadczenie jego tożsamości w okresie swojej ważności potwierdza jedynie jego tożsamość podczas pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz uprawnia do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do zakończenia postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej decyzją ostateczną. Dokument ten nie upoważnia jednak do przekraczania granicy państwowej. Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, iż fakt przekroczenia przez skarżącą wraz z małoletnim synem w trakcie trwającej procedury o nadanie statusu uchodźcy granicy z Polski do Austrii wyczerpał przesłankę do zobowiązania cudzoziemca do powrotu określoną w art. 302 ust. 1 pkt 10 ustawy o cudzoziemcach. Powyższy przepis ma charakter obligatoryjny. Już samo stwierdzenie faktów odpowiadając hipotezie tego przepisu uzasadnia zastosowanie sankcji w postaci zobowiązania cudzoziemki do powrotu oraz do orzeczenia zakazu ponownego wjazdu przez określony czas. Taka konstrukcja normy prawnej ma przede wszystkim na celu dyscyplinowanie cudzoziemców w przedmiocie przestrzegania przepisów ustanowionych dla zapewnienia kontroli wjazdu i pobytu cudzoziemców. Wobec powyższego wynikająca z art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego zasada, iż sprawę należy załatwić zgodnie z wnioskiem strony o ile nie stoi temu na przeszkodzie interes społeczny uwzględniając słuszny interes strony - doznaje istotnego ograniczenia. Zastosowanie w/w zasady nie może bowiem prowadzić do naruszenia przepisów prawa materialnego. Pogląd taki opiera się na założeniu, że zasada powyższa ma zastosowanie tylko w odniesieniu do decyzji opartych na zasadzie uznania administracyjnego, podczas gdy w niniejszym postępowaniu o treści rozstrzygnięcia wprost rozstrzyga przepis prawa materialnego. Powyższy pogląd jest ugruntowany zarówno w doktrynie (G. Łaszczyca, C. Martysz i A. Matan: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz; Zakamycze 2005 s. 130 - 131) jak również w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (por. wyrok NSA z dnia 25 lutego 2002r., II SA 3126/00, lex nr 81779, czy wyrok NSA z dnia 6 lipca 2006r., II OSK 297/06; niepubl.).

Wymaga również podkreślenia, że fakt złożenia przez panią [REDAKOWANA] w dniu 16 listopada 2017r. w PSG Bielsko-Biała drugiego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej nie wstrzymuje postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemki do powrotu. Należy bowiem zważyć, że zgodnie z art. 303 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach, nie wszczyna się postępowania w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu, jeżeli toczy się postępowanie w sprawie udzielenia temu cudzoziemcowi ochrony międzynarodowej, chyba że cudzoziemiec złożył kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. Natomiast zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 7a ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej to wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony przez cudzoziemca lub w jego imieniu po tym, jak w odniesieniu do poprzedniego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, który go dotyczył, została wydana decyzja ostateczna, w tym także o umorzeniu postępowania. Tak więc wniosek złożony przez stronę w dniu 16 listopada 2017r. należy uznać jako kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, który

nie wstrzymuje biegu postępowania w sprawie zobowiązania pani [REDAKTOWANE] wraz z jej małoletnim synem do powrotu.

Natomiast korzystając z kompetencji organu II instancji w zakresie korygowania wad prawnych decyzji organu I instancji organ odwoławczy stwierdza, że w zaskarżonym rozstrzygnięciu bezpodstawnie powołano art. 302 ust. 1 pkt 16 lit. a ustawy o cudzoziemcach. Należy bowiem zważyć, że zgodnie z tym przepisem, decyzję o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu wydaje się cudzoziemcowi, gdy została wydana decyzja o odmowie nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, o uznaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny, o umorzeniu postępowania w sprawie udzielenia ochrony międzynarodowej lub decyzja o pozbawieniu go statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej i cudzoziemiec nie opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie i przypadku, o których mowa w art. 299 ust. 6 pkt 2 w brzmieniu obowiązującym do dnia 12.02.2018 r. Jak wyżej wskazano, pani [REDAKTOWANE] w dniu 14 czerwca 2016r. złożyła pierwszy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, którym został objęty jej ww. małoletni syn, a postępowanie w tej sprawie zostało umorzone decyzją Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców Nr DLP-420-2501/SU/2016 z dnia 27 czerwca 2016r. Zgodnie więc z treścią art. 299 ust. 6 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach, skarżąca powinna była opuścić terytorium naszego kraju w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców Nr DLP-420-2501/SU/2016 z dnia 27 czerwca 2016r. stała się ostateczna. Tymczasem jak wyżej wskazano, po złożeniu w dniu 14 czerwca 2016r. w PSG w Terespolu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, cudzoziemka opuściła terytorium naszego kraju i nielegalnie przedostała się do Austrii, skąd została przekazana do Polski w ramach procedury DUBLIN III dopiero w dniu 16 listopada 2017r. Tak więc stan faktyczny w sprawie nie odpowiada dyspozycji art. 299 ust. 6 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach, w brzmieniu wówczas obowiązującym, albowiem w terminie określonym w tym przepisie cudzoziemka nie przebywała na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Tak więc przepis art. 302 ust. 1 pkt 16 lit. a ustawy o cudzoziemcach, nie znajduje zastosowania w przedmiotowej sprawie. Należy tu dodać, że przedstawiony wyżej fakt nielegalnego przedostania się przez stronę do Austrii nie wyczerpuje postanowień art. 299 ust. 6 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach.

Biorąc pod rozwagę przedstawiony wyżej stan faktyczny należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie strona wyczerpała przesłanki zawarte w art. 302 ust. 1 pkt 10 ustawy o cudzoziemcach, albowiem pani [REDAKTOWANE] wraz z małoletnim synem dokonała niezgodnego z prawem przekroczenia granicy, przedostając się wraz z synem do Austrii. Jednak w rezultacie ponownego rozpatrzenia sprawy z uwzględnieniem m. in. dokumentacji przedstawionej przez stronę zarówno na etapie postępowania sądowego jak i po tym postępowaniu oraz dokonanej analizy aktualnej sytuacji skarżącej i jej syna – małoletniego [REDAKTOWANE] w kontekście postanowień art. 348 pkt 2 i 3 ustawy o cudzoziemcach, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców uznał za zasadne uchylene zaskarżonej decyzji Komendanta Placówki Straży Granicznej w Bielsku-Białej z dnia 16 lutego 2018r. zobowiązującej cudzoziemkę i jej syna do powrotu i udzielenie ww. cudzoziemcom zgody na pobyt ze względów humanitarnych. Stosownie bowiem do postanowień art. 348 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach, cudzoziemcowi udziela się zgody na pobyt ze względów humanitarnych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli zobowiązanie go do powrotu, naruszałoby prawa dziecka, określone w Konwencji o prawach dziecka, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r., w stopniu istotnie zagrażającym jego rozwojowi psychofizycznemu.

Podjmując taką decyzję organ odwoławczy zważył tu przede wszystkim na 6-letni pobyt cudzoziemców w Polsce oraz na opinie psychologiczne i informacje o wsparciu psychologicznym udzielanym chłopcu z uwagi na jego stan emocjonalny uwarunkowany wcześniejszymi traumatycznymi doświadczeniami. Z przedstawionej przez stronę dokumentacji wynika, że chłopiec w dalszym ciągu pozostaje pod opieką poradni psychologiczno-pediatrycznej nr 18 w Warszawie. Z opinii psychologicznej z dnia 18 maja 2022r. wynika m. in., że proces edukacyjny chłopca jest zaburzony i utrudniony przez jego aktualny stan emocjonalny spowodowany m.in. brakiem poczucia bezpieczeństwa, w tym niepewność co do dalszego pozostawania w Polsce. W opinii tej zaleca się objęcie chłopca dalszą, systematyczną i wieloaspektową pomocą psychologiczno-pedagogiczną w procesie edukacji i rozwoju społecznego oraz dostosowanie wymagań edukacyjnych do możliwości psychofizycznych ucznia. Z analizy ostatnio

przedstawionego przez stronę materiału dowodowego wynika ponadto, że wykonanie zaskarżonej decyzji mogłoby w poważnym stopniu zakłócić rozpoczęty już w Polsce proces wsparcia psychologiczno-pedagogicznego małoletniego [REDAKTION] i zagrozić jego dalszemu rozwojowi psychofizycznemu w istotnym stopniu. Tak więc w ocenie organu odwoławczego, w sprawie znajduje zastosowanie art. 348 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach.

Skutkiem przyjęcia, że zobowiązanie małoletniego [REDAKTION] do powrotu mogłoby doprowadzić do rzeczywistego naruszenia praw dziecka, określonych w Konwencji o prawach dziecka, w stopniu istotnie zagrażającym rozwojowi psychofizycznemu, jest również stwierdzenie, że zobowiązanie do powrotu matki chłopca odbyłoby się z naruszeniem art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w zakresie prawa do życia rodzinnego. Skoro zobowiązanie do powrotu małoletniego dziecka cudzoziemki jest niedopuszczalne z uwagi na wystąpienie okoliczności z art. 348 pkt 3 ustawy, zobowiązanie do powrotu jego matki powodowałoby rozdzielenie małoletniego z matką. W tej sytuacji uzasadnione jest stwierdzenie, że w sprawie zachodzi także okoliczność z art. 348 pkt 2 ustawy, stanowiąca przesłankę udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych również pani [REDAKTION]

Organ odwoławczy nie stwierdził jednocześnie istnienia w sprawie przesłanek z art. 349 ustawy o cudzoziemcach dotyczących odmowy udzielenia zgody na pobyt ze względów humanitarnych.

Powyższe ustalenia uzasadniają stwierdzenie, iż w sprawie zachodzi przesłanka z art. 303 ust. 1 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach, kiedy decyzji o zobowiązaniu do powrotu nie wydaje się, gdyż zachodzą przesłanki do udzielenia cudzoziemcom zgody na pobyt ze względów humanitarnych w trybie art. 348 pkt 2 i 3 ustawy o cudzoziemcach.

Mając na uwadze powyższe ustalenia postanawiam jak na wstępie.

POUCZENIE

Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na niniejszą decyzję przysługuje skarga, którą można wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi /Dz. U. z 2019 r., poz. 2325, z późn. zm./). Termin ten uważa się za zachowany również, jeżeli strona wnieśli skargę przed jego upływem wprost do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (art. 53 § 4 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).

Wpis stały od skargi wynosi 300 złotych (§ 2 ust. 3 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi /Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2193, z późn. zm./).

Stronie postępowania sądowoadministracyjnego może być przyznane prawo pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym. Prawo pomocy w zakresie całkowitym obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Prawo pomocy w zakresie częściowym obejmuje zwolnienie tylko od opłat sądowych w całości lub w części albo tylko od wydatków albo od opłat sądowych i wydatków lub obejmuje tylko ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 245 § 1 – 3 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi). Wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wnioski o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości sądu, może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek ten przesyła się niezwłocznie do sądu właściwego (art. 254 § 1 i 2 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi). Wniosek o przyznanie prawa pomocy składa się na formularzu według wzoru określonego w załączniku nr 1 („PPF” – w przypadku osób fizycznych) albo nr 2 („PPP” – osób prawnych lub jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej) do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępniania urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu

dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz. U. z 2015 r., poz. 1257, z późn. zm.).

Adres do korespondencji właściwy dla Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców to: **ul. Taborowa 33, 02-699 Warszawa**. W przypadku wnoszenia skarg za pośrednictwem Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców za pomocą operatora pocztowego, należy je kierować na ten adres.

Możliwe jest również wniesienie skargi **w formie dokumentu elektronicznego za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców** (art. 54 § 1a ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi). W przypadku, gdy skarga jest wnoszona w formie dokumentu elektronicznego, powinna zawierać adres elektroniczny oraz zostać podpisana przez stronę albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 46 § 2a ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).

Zgodnie z art. 236 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, opłaty za wydanie karty pobytu nie pobiera się w przypadku wydania pierwszej karty pobytu cudzoziemcowi, który w Rzeczypospolitej Polskiej uzyskał zgodę na pobyt ze względów humanitarnych.

Zgodnie z art. 229 ust. 4 pkt 3 i art. 231 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, pierwszą kartę pobytu w przypadku cudzoziemca, który uzyskał zgodę na pobyt ze względów humanitarnych wydaje się na wniosek cudzoziemca złożony na formularzu */wzór formularzu wniosku o wydanie karty pobytu został określony w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 kwietnia 2014 r. w sprawie dokumentów wydawanych cudzoziemcom (Dz.U. poz. 589)/*.

Zgodnie z art. 245 ust. 2 i 8 ustawy o cudzoziemcach organem właściwym do wydania karty pobytu jest Komendant Placówki Straży Granicznej w Bielsku-Białej.

Zgodnie z art. 246 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach, organ właściwy do wydania karty pobytu pobiera odciski linii papilarnych od cudzoziemca, który składa wniosek o wydanie pierwszej karty pobytu.

Zgodnie z art. 247 ustawy o cudzoziemcach, odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie wydania karty pobytu lub jej wymiany, gdy cudzoziemiec nie złożył odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu lub jej wymiany.

SZEF URZĘDU
z upoważnienia

GLÓWNY SPECJALISTA
WYDZIAŁ I POSTĘPOWAN ODWOLAWCZYCH
Departament Legalizacji Pobytu
Urząd do Spraw Cudzoziemców
Michał Krych
Michał KRYCH

Otrzymują:

1. Pani Ewa Ostaszewska-Żuk
pełnomocnik pani Aza Abdulkhadzhieva
Helsińska Fundacja Praw Człowieka
ul. Wiejska 16
00-490 Warszawa
2. Komendant Placówki Straży Granicznej w Bielsku-Białej (*wraz z aktami sprawy*)
3. Wydział Wykazu Cudzoziemców DLP UdSC (*wraz z kopią decyzji organu I instancji*)
4. A/a

Na podstawie art. 13 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu tych danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych), zwanego dalej „Rozporządzeniem”, informujemy, że Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców z siedzibą w Warszawie przy ul. Koszykowej 16, 00-564 Warszawa, jest administratorem danych osób, które:

1. złożyły wniosek w sprawie podlegającej rejestracji w krajowym zbiorze rejestrów ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców¹;
 2. są stroną postępowania administracyjnego prowadzonego przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców;
 3. zwróciły się do Urzędu do Spraw Cudzoziemców w innej sprawie i prowadzona jest z nimi korespondencja w tej sprawie.
- ❖ Pytania w sprawach dotyczących Pana/Pani danych osobowych można kierować na adres: ul. Taborowa 33, Warszawa (02-699), lub adres e-mail: rodo@udsc.gov.pl.
 - ❖ W sprawach dotyczących Pana/Pani danych osobowych można kontaktować się także z Inspektorem Ochrony Danych w Urzędzie do Spraw Cudzoziemców, pisząc na adres e-mail: iod@udsc.gov.pl.
 - ❖ Podanie przez Pana/Panią danych osobowych jest wymogiem wynikającym z przepisów ustawowych regulujących postępowania administracyjne prowadzone przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców i jest niezbędne do jego przeprowadzenia. W przypadku zwrócenia się do Urzędu w innej sprawie, podanie danych jest dobrowolne, ale niezbędne do jej rozpatrzenia.
 - ❖ Pana/Pani dane osobowe przetwarzane są w celu wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze danych oraz wykonania zadań realizowanych w ramach władzy publicznej powierzonej administratorowi. Przetwarzanie danych może być niezbędne do ochrony żywotnych interesów osoby, której dane dotyczą, lub innej osoby fizycznej (art. 6 ust. 1 lit. c, d oraz e Rozporządzenia).
 - ❖ Jeżeli Pana/Pani dane osobowe ujawniają pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe, przynależność do związków zawodowych, są danymi genetycznymi, danymi biometrycznymi, danymi dotyczącymi zdrowia, seksualności lub orientacji seksualnej, przetwarzane są w przypadku, gdy jest to niezbędne ze względów związanych z ważnym interesem publicznym, w tym interesem publicznym w dziedzinie zdrowia publicznego, gdy jest to niezbędne w celu zapewnienia opieki zdrowotnej i zarządzania systemami lub usługami opieki zdrowotnej, a także gdy jest to niezbędne do celów archiwalnych w interesie publicznym (art. 9 ust. 2 lit. g, h, i oraz j Rozporządzenia).
 - ❖ Pana/Pani dane osobowe mogą być udostępniane wyłącznie podmiotom uprawnionym na podstawie przepisów prawa, a także podmiotom, z którymi Urząd do Spraw Cudzoziemców zawarł umowy powierzenia przetwarzania Pana/Pani danych osobowych.
 - ❖ Pana/Pani dane osobowe mogą być udostępniane do państwa trzeciego (tj. poza terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego) lub organizacji międzynarodowych na zasadach określonych w przepisach prawa, wyłącznie gdy państwa te oraz organizacje międzynarodowe zapewnią odpowiednie zabezpieczenia i pod warunkiem, że obowiązują w państwach tych

¹ Krajowy zbiór rejestrów, ewidencji i wykazu, o którym mowa w art. 449 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2017 r. poz. 2206, z późn. zm.)

i organizacjach międzynarodowych egzekwowanie prawa osób, których dane dotyczą oraz skuteczne środki ochrony prawnej.

Nie mogą być udostępniane ani pozyskiwane od podmiotów, wobec których istnieje uzasadnione domniemanie, że dopuszczają się prześladowań lub wyrządzają poważną krzywdę, Pana/Pani dane, na podstawie których jest możliwe ustalenie, że:

1) jest w toku lub zakończyło się postępowanie w sprawie:

- a) udzielenia ochrony międzynarodowej albo pozbawienia statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej,
 - b) udzielenia albo pozbawienia azylu wobec cudzoziemca,
- 2) cudzoziemcowi nadano albo odmówiono nadania statusu uchodźcy,
 - 3) cudzoziemcowi udzielono albo odmówiono udzielenia azylu,
 - 4) cudzoziemcowi udzielono albo odmówiono udzielenia ochrony uzupełniającej.

- ❖ Przysługuje Panu/Pani prawo dostępu do swoich danych osobowych, tj. prawo do uzyskania potwierdzenia, czy administrator przetwarza te dane oraz informacji dotyczących takiego przetwarzania, a ponadto prawo do sprostowania danych, jeżeli dane przetwarzane przez administratora są nieprawidłowe lub niekompletne, prawo do wniesienia sprzeciwu wobec przetwarzania danych oraz prawo do ograniczenia przetwarzania danych. W przypadku skorzystania z prawa do ograniczenia przetwarzania, dane osobowe można będzie przetwarzać w celu ochrony praw innej osoby fizycznej lub prawnej lub z uwagi na ważne względy interesu publicznego Unii lub państwa członkowskiego.
- ❖ Pana/Pani dane osobowe nie będą podlegały zautomatyzowanemu przetwarzaniu, decyzje w Pana/Pani sprawie nie będą zapadały w sposób zautomatyzowany, a Pani/Pana dane nie będą podlegały profilowaniu.
- ❖ Pana/Pani dane osobowe nie podlegają usunięciu w przypadku, gdy sprawa została zarejestrowana w krajowym zbiorze rejestrów ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców oraz gdy są przetwarzane w związku z postępowaniem administracyjnym, w którym jest Pan/Pani stroną. W pozostałych przypadkach przetwarzane są przez okres niezbędny do realizacji celu ich przetwarzania.
- ❖ W przypadku uznania, iż przetwarzanie Pana/Pani danych osobowych narusza przepisy Rozporządzenia, przysługuje Panu/Pani prawo wniesienia skargi do organu nadzorczego, którym jest Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych.